

NOKRE REFLEKSJONAR OVER MULEGE KONTAKTPUNKT MELLOM FØR OG NO
(og grunnar til optimisme eller resignasjon desse kan medføre).

Så eg går gjerne ikkje dei brattaste bakkane lenger
Eg går sjeldan dei brattaste bakkane no
Då ruslar eg heller åleine ein tur på flata
I dei brattaste bakkane bør ein helst ta det med ro

Då eg var ung, tenkte eg at livet var hogge i stein
Eller at eg skulle hogge det i stein
Eller i det minste risse det i treverket
I veggen på ei gammal kyrkje
I det dunkle mørket der ingen ser
Kanskje lokke det fram i akvarellar
Der fargane flyt over i kvarandre
Og skape nye nyansar for kvart penselstrøk
Men etterkvart tenkjer eg at livet er teikna i sand
Forsiktig pirka ut med ein pinne der alle spor
Forsvinn når dei første bølgiene frå floa
Vaskar inn i raske sveip
Eller som oska etter eit bål
Som vinden virvlar opp og som
(er det bra eller dårleg?)
Kan la gneistane etter oss
Stige opp for så å dale ned att i tørr lyng

Det er muleg er sein av meg (seint moden, tidleg gammal?)
For eksempel med å knipse i fingrane
Eg var langt opp i tjueåra før eg lærte å knipse
Langfingeren mot tommelen
La trykket byggje seg opp for så
Å løyse ut i ei rask rørsle mot tommelrota
Eg las noko filosofi eg ikkje heilt greip
Så forstod eg plutseleg i ein glimt
I rein glede løfte eg høgre handa
Og knips! Sidan har eg alltid kunna det
Men eg har gløymt kva eg forstod, borte vekk
Som eit bilde på mi eiga tid, mi tids arroganse
Denne trua på at menneska før oss var umodne
Uvitande og ikkje som glørne i eit bål
Som vinden virvlar opp
Og lar gneistane dei tende
Stige opp for så å dale ned att i tørr lyng
